

ДЕЯКІ ПИТАННЯ ДОКАЗУВАННЯ У СПРОЩЕНОМУ ЦИВІЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ (НАКАЗНЕ ПРОВАДЖЕННЯ)

Андрій Шабалін,

старший науковий співробітник Центру правового забезпечення розвитку науки і технологій НДІ інтелектуальної власності НАПрН України, кандидат юридичних наук, адвокат

У статті досліджуються питання доказування в наказному провадженні. Проаналізовані основні етапи процедури видання судового наказу у контексті доказування. За результатами дослідження сформульовано висновок щодо відсутності процесу доказування як це передбачено для інших категорій цивільних справ, що зумовлено специфікою спрощеного цивільного процесуального провадження.

Ключові слова: докази, суд, цивільний процес, наказне провадження, процес доказування, спрощене цивільне провадження

Попри те, що наказне провадження (спрощене цивільне процесуальне провадження) вже було неодноразово предметом наукового дослідження, деякі питання, зокрема пов'язані з доказуванням, все ж залишаються дискусійними. Це стосується питання доказування у категорії цивільних справ, оскільки заява про скасування судового наказу розглядається в судовому засіданні. Отже, питання існування доказування, з огляду на зазначений етап видачі судового наказу розглядається актуальним.

Аналіз розробники проблематики. Варто зазначити, що наказне провадження, зокрема й питання доказування, вже розглядалося такими науковцями, як В. Аргунова, І. Андропова, І. Безлюдько, О. Беляневич, С. Бичкова, В. Бобрик, О. Боннер, В. Васильєва, М. Вербіцька, О. Захарова, О. Короед, В. Короленко, О. Шиманович, П. Шевчук, М. Штефан, О. Штефан, С. Фурса.

Ця стаття має на меті виявити та вирішити комплекс теоретичних і практичних проблем, пов'язаних із процедурою доказування в наказному провад-

женні як одному з цивільно-процесуальних проваджень, а також виробити відповідні теоретичні підходи.

Відповідно до п. 1 постанови Пленуму Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ (надалі — ВССУ) від 23.12.2011 р. № 14 «Про практику розгляду судами заяв у наказного провадження» наказне провадження визначено як самостійний і спрощений вид судового провадження у цивільному судочинстві при розгляді деяких категорій справ, у якому суддя в установлених законом випадках, за заявою особи, якій належить право, без судового засідання та виклику стягувача й боржника на основі доданих до заяви документів видає судовий наказ, який є особливою формою судового рішення [1].

Говорячи про докази та доказування в наказному провадженні, варто зупинитися на деяких рисах наказного провадження та його етапах.

Однією із суттєвих ознак наказного провадження є його спрощеність. Спрощеність є фактично стрижнем наказно-

го провадження. Вона проявляється у вичерпності переліку вимог, за якими може бути виданий судовий наказ, а також у процедурі видання та скасування останнього.

Спрошеність проявляється й у процесі доказування у справах наказного провадження. Так, С. Сенник зазначає, що процес доказування для заявника закінчується з прийняттям судом заяви про видачу судового наказу [2].

У п. 11 постанови Пленуму ВССУ «Про практику розгляду судами заяв у порядку наказного провадження» вказується, що оскільки, що розділом II ЦПК України процедура розгляду заяв у наказному провадженні полягає у виданні судового наказу, не можуть бути застосовані такі процесуальні інститути, як забезпечення доказів і призначення експертизи [1].

На сьогоднішній день заява про скасування судового наказу розглядається в судовому засіданні (ст. 105-1 ЦПК України), але при цьому суд з'ясовує лише думку осіб з приводу заяви про скасування судового наказу (ч. 7 ст. 105-1 ЦПК України). Тож, можна говорити про неповну (часткову) дію процесу доказування (хоча й розширену, порівняно з Цивільним процесуальним кодексом України 2004 р.) або «усіченість» доказової презумпції [3, 79–80].

Іншою суттєвою рисою наказного провадження є його безспірність. Аналізуючи цю ознаку, варто зазначити, що на сьогодні питання спору про право є досить дискусійним і остаточно не вирішеним у правовій доктрині.

Так М. Штефан вказує, що спір про право — це розбіжності між особами, що є суб'єктами правовідносин, з приводу їхніх прав і обов'язків та неможливістю внаслідок цього здійснення останніх [4, 434].

З викладеної позиції науковця стає зрозуміле, що «спір про право» є по суті конфліктом. Тут постає питання: чи можливий бути такий конфлікт (спір) у наказному провадженні? З одного

боку, безспірність вимог, а з другого, — заявник звертається до суду з метою отримання захисту та відновлення свого права. Саме суд є тим державним органом, який і вирішує конфлікт у правовій площині. Викладене підтверджується й позицією законодавця. Так, відповідно до ст. 1 ЦПК України завданнями цивільного судочинства є справедливі, неупереджені та своєчасні розгляд та вирішення цивільних справ з метою захисту порушеного права, невизнаного чи оспорюваного права, свобод або інтересів фізичної особи, прав й інтересів юридичних осіб [5].

Не вдаючись до поглибленого правового аналізу природи поняття «спір про право», вважаємо за доцільне частково прийняти позицію М. Черьоміна щодо трактування безспірності в наказному провадженні. Так, автор доходить висновку, що «безспірність» у наказному провадженні варто розуміти в тому сенсі, що вирішення справи в останньому відбувається за спрощеною процедурою, тобто без її вирішення на стадії судового розгляду (судового засідання) [6, 62–68]. Вважаємо, що така позиція є правильною та підтвердженою вищевикладеним у цій роботі (характеристика ознаки спрощеності). Однак ми вважаємо, що безспірність реалізується й у тому, що в боржника немає правових контраргументів щодо заявлених вимог, що впливає із відповідних документів (договорів, бухгалтерських довідок тощо), а тому й відсутність необхідності розглядати справу в судовому засіданні за участю сторін, досліджувати докази. Викладене підтверджує і позиція судових органів першої інстанції з цього питання.

Так, у опублікованій судовій практиці, зокрема у п. 5 Узагальнення судової практики розгляду справ наказного провадження у 2012 р. Крюківського районного суду м. Кременчук Полтавської області вказується, що наказне провадження не є свідченням відсутності спірних правовідносин між сторонами, проте з оглядом очевидності права ви-

моги заявника відсутній спір про наявність права [88]. Аналогічної позиції дотримуються й науковці [7, 90].

Статтею 100 ЦПК України встановлені підстави для відмови у прийнятті заяви про видання судового наказу чи її повернення. Так, зокрема, ч. 6 ст. 100 ЦПК України передбачено в разі, якщо боржником у заяві про видачу судового наказу, щодо якої відсутні підстави для її повернення чи відмови у виданні судового наказу, вказана фізична особа, що не має статусу підприємця, суддя не пізніше 2 днів з дня надходження такої заяви звертається до відповідного органу реєстрації місця перебування та місця проживання особи щодо надання інформації про зареєстроване у встановленому законом порядку місце проживання фізичної особи-боржника. Пунктом 1 ч. 6 ст. 100 ЦПК України визначено, що інформація про місце проживання (перебування) фізичної особи-боржника має бути надана протягом 3 днів з моменту отримання відповідним органом реєстрації місця проживання (перебування) особи відповідного звернення суду [5].

Варто зазначити, що аналогічні дії суд повинен виконати й у справах позовного провадження (ч. 3 ст. 122 ЦПК України).

Відповідно до ст. 3 Закону України «Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання» місце перебування — адміністративно-територіальна одиниця, на території якої особа проживає строком менш 6 місяців на рік, а місце проживання — адміністративно-територіальна одиниця на території якої особа проживає строком понад 6 місяців на рік. Згідно із вказаною нормою як місце перебування, так і місце проживання підлягають реєстрації шляхом внесення інформації до Єдиного демографічного державного реєстру, а ч. 7 ст. 6 вказаного Закону визначено, що надання органом реєстрації відомостей про місце проживання чи місце перебування особи й інших персональних даних здійснюється виключно у випад-

ках, передбачених законодавством України й лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини або за згодою особи [8].

Іншим нормативним актом, зокрема ст. 22-1 Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців», закріплено, що судам загальної юрисдикції на безоплатній основі надається безкоштовний доступ до відомостей Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців. Саме в цьому реєстрі і міститься інформація про місцерозташування (місце проживання) таких осіб (ст. 17 Закону) [9].

Варто зазначити, що ЦПК України в редакції 2004 р. не закріплював обов'язковість суду здійснити перевірку інформації щодо місця проживання (перебування) фізичної особи-боржника, в разі наявності сумнівів такої перевірки суд не здійснював і за ЦПК України 1963 р. (глава 16 ЦПК України 1963 р.) [10]. На нашу думку, закріплення такого обов'язку суду на рівні закону стало значним кроком на шляху захисту прав боржника-фізичної особи.

Водночас редакція ч. 6 ст. 100 ЦПК України, як на нас, ставить два важливі запитання. Перше: чи не збирає суд у такому разі докази, що можуть мати значення для вирішення справи наказного провадження, тобто чи не включається суд у процес доказування, що взагалі неможливий до відкриття провадження? Друге: на що спрямовані такі дії суду?

Для відповіді звернемося до основних положень теорії судових доказів. У цивільно-процесуальній літературі процес збирання доказів визначається як початковий важливий етап доказової діяльності [11, 94; 12, 28]. Основною метою судового доказування є встановлення за допомогою доказів фактичних обставин справи [13, 47], що стосується і процесу доказування в цивільному судочинстві [14, 12]. Саме за допомогою фактичних даних встановлюються обставини, що мають значення для пра-

ЗАХИСТ ПРАВ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

вильного вирішення справи. Такі дані мають бути належними до справи [15, 89]. За своєю природою судові докази є фактичними даними (інформацією про факти), що збираються з допомогою процесуальних засобів, встановлених законом [16, 26–28; 17, 145–146]. Відповідно до ч. 2 ст. 57 ЦПК України фактичні дані (докази) встановлюються на підставі пояснень сторін, третіх осіб, їхніх представників, які допитані як свідки, показів свідків, письмових доказів, речових доказів, висновків експертів. Приписами ч. 3 ст. 60 ЦПК України встановлено, що доказуванню підлягають обставини, які мають значення для ухвалення рішення у справі та щодо яких у сторін й інших осіб, які беруть участь у справі, виникає спір [5]. Обов'язок доказування покладений на сторони процесу та зацікавлених осіб (ст. 60 ЦПК України), а не на суд. Тут потрібно зазначити, що суд також є суб'єктом доказування, він бере участь у доказовій діяльності, але вона полягає в забезпеченні повного, всебічного й об'єктивного з'ясування обставин справи (ч. 4 ст. 10, ч. 2 ст. 166, ст. 212 ЦПК України), сприяє збиранню доказів (ст. 137 ЦПК України), вирішує питання про належність і допустимість доказів (ст. 58, 59 ЦПК України) [4, 278–279], але це стосується інших проваджень цивільного судочинства (позовного, окремого), де повноцінне доказування.

Усе зазначене не стосується інформації щодо місця проживання (перебування) фізичної особи боржника, тому що ця інформація не впливає на вирішення судом заяви про видання судового наказу по суті.

Отже, вищевикладене дає нам підстави говорити не про доказову діяльність суду, зокрема збирання доказів на цьому етапі, а про обов'язкову контрольну-перевірну діяльність щодо дотримання заявником правил підсудності при зверненні до суду із заявою про видання судового наказу (абз. 3 ч. 6 ст. 100 ЦПК України).

Також завданням такого судового контролю є усунення можливих з боку заявника зловживань своїми процесуальними правами (про наявність таких зловживань свідчать наведені вище приклади).

З огляду на загальні положення цивільного процесу щодо рівності сторін провадження (ст. 18, 26, 27, 31 ЦПК України), можна дійти висновку, що контрольну-перевірну функцію суду щодо перевірки інформації про місце проживання (перебування) фізичної особи-боржника, відповідно до ч. 6 ст. 100 ЦПК України, спрямована на підвищення ефективності реалізації принципу рівності сторін цивільного судочинства в наказному провадженні, позаяк результати такої перевірки мають важливе значення для боржника щодо отримання ним копії виданого судового наказу та доданих документів (ст. 104 ЦПК України) і можливості подання до суду заяви про скасування судового наказу (ст. 105, 105–1 ЦПК України). Викладене в контексті забезпечення прав відповідача стосується й позовного провадження при перевірці судом інформації про місце проживання (перебування) фізичної особи-відповідача (ч. 3 ст. 122 ЦПК України).

З приводу викладеного М. Штефан слушно зауважував, що, визначивши процесуальну рівність сторін, цивільне процесуальне законодавство надає їм однакові процесуальні засоби для захисту та рівну можливість їх застосування (ст. 27 ЦПК України) і сприяння судові [4, 69].

Етап розгляду заяви про скасування судового наказу є обов'язковим для всього наказного провадження, проте реалізація цього етапу залежить від волі боржника.

Необхідно зазначити, що до судової реформи 2010 р. скасування судового наказу здійснювалося за доволі простою процедурою. Судовий наказ скасовував судом виключно на підставі поданої боржком заяви про скасування судового

наказу, що викладалась у довільній формі (ст. 106 ЦПК України 2004 р.).

Розділом II ЦПК України закріплено форму та зміст заяви про скасування судового наказу.

Так, ч. 3 ст. 105 ЦПК України визначено, що в заяві про скасування судового наказу повинно бути зазначено:

- 1) найменування суду, в який подається заява;
- 2) ім'я (найменування) стягувача та боржника, а також ім'я (найменування) представника боржника, якщо заява подається представником, їхнє місце проживання чи місцеперебування;
- 3) наказ, що оспорується;
- 4) посилання на обставини, які свідчать про повну або часткову необґрунтованість вимог стягувача;
- 5) посилання на докази, якими боржник обґрунтовує свої заперечення проти вимог стягувача;
- 6) перелік документів, які додаються до заяви.

Частиною 6 ст. 105 ЦПК України визначено, що до неналежно оформленої заяви про скасування судового наказу застосовуються норми ст. 121 ЦПК України [5].

У разі дотримання всіх вимог щодо форми та змісту заяви про скасування судового наказу, а також строків її подання боржником суд приймає таку заяву до розгляду, про що постановляє ухвалу не пізніше наступного дня з дня прийняття заяви про скасування судового наказу. Копія ухвали про прийняття заяви про скасування судового наказу до розгляду не пізніше наступного дня з дня її постановлення надсилається боржнику (чч. 4, 5 ст. 105-1 ЦПК України), а стягувачу надсилається копія заяви про скасування судового наказу з доданими до неї документами (ч. 5 ст. 105-1 ЦПК України).

На розвиток положення ч. 3 ст. 105 ЦПК України в абз. 3 п. 19 постанови Пленуму Вищого спеціалізованого суду України «Про практику розгляду судами заяв у порядку наказного

провадження» від 23.12.2011 року № 14 зазначено, що в заяві про скасування судового наказу має бути зазначено не лише про оспорення наказу, а й про обставини, які засвідчують повну або часткову необґрунтованість вимог стягувача, а також посилання на докази, якими боржник обґрунтовує свої заперечення проти заявлених вимог. Докази можуть бути подані до суду при розгляді заявлених вимог [1].

З позиції законодавця та Вищого спеціалізованого суду України випливає, що боржник повинен обґрунтовувати свої заперечення доказами. Вище вже зазначалось, що процес доказування, як це відбувається в інших видах цивільного провадження (позовном й, окремому), неможливий у наказному провадженні, оскільки воно є спрощеним.

Отже, постає питання про наявність доказування при вирішенні судом питання щодо заяви про скасування судового наказу.

У юридичній літературі висловлені різні позиції щодо права боржника обґрунтовувати свої заперечення, вище ми вже озвучували погляди деяких науковців з цього питання.

Так, Д. Луспенник вказує, що заява про скасування судового наказу не повинна обґрунтовуватися боржником з посиланням на докази [18, 441].

Іншої позиції дотримується С. Фурса, вона наголошує на доцільності обґрунтування доводів боржника при скасуванні судового наказу [19, 88].

Тут потрібно зазначити, що викладені наукові позиції стосуються змісту заяви про скасування судового наказу до змін, які відбулись у 2010 р., завдяки котрим у ЦПК України з'явився етап розгляду заяви про скасування судового наказу.

Отже доцільно приділити увагу вирішенню долі заяви про скасування судового наказу в судовому засіданні.

Заява про скасування судового наказу розглядається судом протягом 10 днів з дня постановлення ухвали про прийняття такої заяви у відкритому судово-

ЗАХИСТ ПРАВ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

му засіданні (ч. 6 ст. 105-1 ЦПК України). Про час і місце розгляду заяви суд інформує стягувача та боржника (ч. 5 ст. 105-1 ЦПК України). Неявка осіб, належним чином повідомлених про час і місце розгляду заяви про скасування судового наказу, не перешкоджає її розгляду (ч. 6 ст. 105-1 ЦПК України).

У цивільній процесуальній літературі наголошується, що підготовка цивільних справ до судового розгляду є важливою складовою частиною правозастосовного процесу [20, 138], підготовчі дії до судового розгляду в суді першої інстанції є неодмінним елементом цивільної процесуальної форми [21, 217].

З приводу вищевикладеного в п. 6 постанови Пленуму Верховного Суду України «Про застосування норм цивільного процесуального законодавства, що регулюють провадження у справі до судового розгляду» від 12.06.2009 р. № 5 вказується, що проведення попереднього судового засідання є обов'язковим для кожної справи незалежно від її складності, за винятком випадків, встановлених нормами Цивільного процесуального кодексу України. Беручи до уваги особливості провадження, попереднє судове засідання не проводиться в наказному й в окремому провадженнях [22].

Процесуальний закон не встановлює чітких строків призначення судового засідання. Відповідно до змісту ч. 6 ст. 105-1 ЦПК України таке засідання має бути проведено в розумний строк, який не може перевищувати 10 днів з дня постановлення ухвали про прийняття заяви про скасування судового наказу до розгляду.

В абз. 2, 3 п. 21 постанови Пленуму Вищого спеціалізованого суду України «Про практику розгляду судами заяв у порядку наказного провадження» роз'яснено, що розгляд заяви про скасування судового наказу здійснюється за процедурою, визначеною ч. 7 ст. 105-1 ЦПК України. Проте основні положення Цивільного процесуального кодексу України щодо наказного провадження, мають застосовуватися. Зокрема, це

право заявлення відводу, подання клопотань тощо [1]. Так, відповідно до загальних правил Цивільного процесуального кодексу України здійснюється і фіксація судового засідання з розгляду заяви про скасування судового наказу.

Відповідно до ч. 7 ст. 105-1 ЦПК України головуючий відкриває судове засідання та з'ясовує, хто з викликаних осіб з'явився, встановлює їхню особу, перевіряє повноваження представників, після чого повідомляє зміст заяви про скасування судового наказу та з'ясовує думку осіб, які беруть участь у розгляді такої заяви [5].

З викладеної норми випливає, що суд у процесі розгляду заяви про скасування судового наказу в судовому засіданні з'ясовує виключно обставини, а не досліджує докази. З приводу зазначеного В. Феннич вказує, що аналіз практики винесення ухвал про скасування судового наказу свідчить, що в судовому засіданні абсолютно не відбувається дослідження доказів зі сторони боржника. Жодних інших процесуальних дій у порядку розгляду такої заяви чинний Цивільний процесуальний кодекс України не вимагає [23]. З приводу викладеного варто додати, що за змістом ч. 7 ст. 105-1 ЦПК України стягувач також не має права надати суду заперечення (докази) проти викладених боржником у заяві обставин на свою користь.

На відсутність обов'язкової перевірки судом викладених сторонами наказного провадження обставин вказують і автори монографії «Наказне провадження в цивільному процесі» [3, 179, 185].

Викладене підтверджується й позицією Вищого спеціалізованого суду України. Так, в абз. 2 п. 21 постанови Пленуму Вищого спеціалізованого суду України «Про практику розгляду судами заяв у порядку наказного провадження» зазначено, що оскільки при поданні заяви про скасування судового наказу боржник згідно із законом може лише посилатися на докази, якими обґрунтував свої заперечення проти за-

явлених вимог, то такі докази можуть подаватися ним при розгляді [1].

Іншим моментом є те, що суд може розглянути заяву про скасування судового наказу без участі сторін (ч. 6 ст. 105-1 ЦПК України), у такому разі суд буде приймати рішення виключно на підставі викладених у заяві про скасування судового наказу обставин, які підтверджені документами, без з'ясування процесуальної позиції сторін, перевірки викладених у заяві обставин за допомогою процесуальних засобів доказування, що не кореспондується із судовим доказуванням.

Викладене знаходить своє підтвердження й у позиції вищої спеціалізованої судової інстанції. Так, в абз. 3 п. 21 постанови Пленуму Вищого спеціалізованого суду України «Про практику розгляду судами заяв у порядку наказного провадження» вказано, що, як впливає із суті наказного провадження, при розгляді заяви про скасування судового наказу не передбачено вирішення процесуальних питань про забезпечення доказів, призначення експертизи тощо [1].

Однак постає питання: чому вищий спеціалізований судовий орган з розгляду цивільних і кримінальних справ у своєму керівному роз'ясненні застосовує терміни «докази», «посилання на докази» (п. 21 згаданої Постанови)?

На наш погляд, така позиція вищої спеціалізованої судової інстанції зумовлена тим, що суд при розгляді заяви про скасування судового наказу оцінює обставини, на які посилається боржник, а це елемент доказування (характеризуючи наказне провадження ми говорили про наявність у ньому «урізаного» доказування завдяки етапу розгляду заяви про скасування судового наказу).

Також зауважимо, що як з логічної, психологічної, так і з правової позиції оцінка викладених сторонами обставин, доказів є основою для правильного вирішення судом (суддею) кожної цивільної справи, напевно, цим пояснюється і позиція законодавця щодо закріплення в розділі II ЦПК України словосполучен-

ня «посилання на докази» (п. 6 ч. 2 ст. 105 ЦПК України).

У процесуальній літературі зазначається, що суд оцінює докази не тільки з правової позиції, а й з позиції логіки та психології [24, 5]. Оцінка доказів судом відіграє провідну роль у прийнятті ним відповідного за змістом акта застосування права, що має обов'язковий владний характер [25, 271].

З приводу всього викладеного варто погодитися з поширеною науковою позицією щодо обмеженості можливості використання доказових презумпцій у наказному провадженні [3, 78–79], що чітко проявляється саме на етапі розгляду заяви про скасування судового наказу.

Висновок. Беручи до уваги все викладене можливо дійти висновку, у справах наказного провадження не можна говорити про наявність процесу доказування на етапі розгляду судом заяви про скасування судового наказу, як це можливо в інших провадженнях цивільного судочинства, що пояснюється особливістю наказного провадження, зокрема його спрощеністю.

Натомість, у ході проведення судової реформи (Закон України «Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів» від 03.10.17 р. № 2147-VIII) були винесені зміни до чинного Цивільного процесуального кодексу України, зокрема, реформовано й наказне провадження. Отже, вже на підставі нової судової практики, правових рекомендацій вищої судової інстанції держави, можливо буде, вже по-новому, розглянути питання доказів і доказування у спрощеному цивільному судочинстві. ♦

Список використаних джерел / List of references

1. Про практику розгляду судами заяв у порядку наказного провадження.: Постанова Пленум Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 23.12.2011 р. № 14 // Офіційний сайт Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ.
URL:http://sc.gov.ua/ua/postanovi_za_2011_rik/postanova_vid_23122011_roku_№_14_pro_praktiku_rozglyadu_sudami_zajav_u_porjadku_nakaznogo_provadzhen.html.
- Pro praktyku rozhlyadu sudamy zayav u porjadku nakaznoho provadzhennya.: Postanova Plenum Vyshchoho spetsializovanoho sudu Ukrainy z rozhlyadu tsyvil'nykh i kryminal'nykh sprav vid 23.12.2011 r. № 14 // Ofitsiyyny sayt Vyshchoho spetsializovanoho sudu Ukrainy z rozhlyadu tsyvil'nykh i kryminal'nykh sprav.
URL:http://sc.gov.ua/ua/postanovi_za_2011_rik/postanova_vid_23122011_roku_#_14_pro_praktiku_rozglyadu_sudami_zajav_u_porjadku_nakaznogo_provadzhen.html.
2. Сенник С. Н. Поняття та характерні ознаки наказного провадження // Вісник Львівського ун-ту. Серія юрид. 2010. Вип. 51. С. 218–222.
Sennyk S. N. Ponyattya ta kharakterni oznaky nakaznoho provadzhennya // Visnyk L'viv's'koho un-tu. Seriya yuryd. 2010. Vyp. 51. S. 218–222.
3. Наказне провадження в цивільному процесі: монографія / за заг. ред. В. І. Бобріка. К.: Науково-дослідний інститут приватного права і підприємництва НАПрН України, 2011. 203 с.
Nakazne provadzhennya v tsyvil'nomu protsesi: monohrafiya / za zah. red. V. I. Bobryka. K.: Naukovo-doslidnyy instytut pryvatnoho prava i pidpryyemnytstva NAPrN Ukrainy, 2011. 203 s.
4. Штефан М. Й. Цивільне процесуальне право України: академічний курс: підруч. для студ. спец. вищ. навч. зал. К.: Ін Юре, 2005. 624 с.
Shtefan M. Y. Tsyvil'ne protsesual'ne pravo Ukrainy: akademichnyy kurs: pidruch. dlya stud. spets. vyshch. navch. zal. K.: In Yure, 2005. 624 s.
5. Цивільний процесуальний кодекс України від 10.03.2004 р. № 1618-IV // Офіційний сайт Верховної Ради України.
URL: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/1618-15>.
Tsyvil'nyy protsesual'nyy kodeks Ukrainy vid 10.03.2004 r. № 1618-IV // Ofitsiyyny sayt Verkhovnoyi Rady Ukrainy.
URL: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/1618-15>.
6. Черемин М. А. Приказное производство в российском гражданском процессе. М.: Городец-издат, 2001. 171 с.
Cheremyn M. A. Prikaznoe proyzvodstvo v rossyyskom hrazhdanskom protsesse. M.: Horodets-yzdat, 2001. 171 s.
7. Цивільний процесуальний кодекс України: науково-практичний коментар // С. С. Бичкова, Ю. В. Білоусов, В. І. Бірюков, В. І. Бобрік та ін.; за заг. ред. С. С. Бичкової. 2-ге вид., доповн. і переробл. К.: Атіка, 2010. 896 с.
Tsyvil'nyy protsesual'nyy kodeks Ukrainy: naukovo-praktychnyy komentar // S. S. Bychkova, Yu. V. Bilousov, V. I. Biryukov, V. I. Bobryk ta in.; za zah. red. S. S. Bychkovoї. 2-he vyd., dopovn. i pererobl. K.: Atika, 2010. 896 s.
8. Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання.: Закон України від 11.12.2003 р. № 1382-IV // Офіційний сайт Верховної Ради України.
URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1382-15>.
Pro svobodu peresuvannya ta vil'nyy vybir mistysya prozhyvannya.: Zakon Ukrainy vid 11.12.2003 r. № 1382-IV // Ofitsiyyny sayt Verkhovnoyi Rady Ukrainy.

- URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1382-15>.
9. Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців.: Закон України від 15.05.2003 р. № 755-IV // Офіційний сайт Верховної Ради України. URL : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/755-15>.
- Pro derzhavnu reyestratsiyu yurydychnykh osib ta fizychnykh osib-pidpryyemtsiv.: Zakon Ukrayiny vid 15.05.2003 № 755-IV // Ofitsiyyny sayt Verkhovnoyi Rady Ukrayiny. URL : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/755-15>.
10. Цивільний процесуальний кодекс Української РСР від 18.07.1963 р. // Офіційний сайт Верховної Ради України.
URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1500-06>.
- Tsyvil'nyy protsesual'nyy kodeks Ukrayins'koyi RSR vid 18.07.1963 r. // Ofitsiyyny sayt Verkhovnoyi Rady Ukrayiny.
URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1500-06>.
11. Логинов П. В. Предварительная подготовка гражданских дел. М.: Юрид. лит., 1960. 230 с.
Lohynov P. V. Predvartel'naya podhotovka hrazhdanskykh del. M.: Yuryd. lit., 1960. 230 s.
12. Белкин Р. С. Собрание, исследование и оценка доказательств. Сущность и методы. М.: Наука, 1966. 295 с.
Belkyn R. S. Sobyraneye, yssledovanye y otsenka dokazatel'stv. Sushchnost' y metody. M.: Nauka, 1966. 295 s.
13. Гурвич М. А. Судебное решение. Теоретические проблемы. Москва: Юрид. лит-ра, 1976. 173 с. Hurvych M. A. Sudebnoe reshenye. Teoretycheskye problemy. Moskva: Yuryd. lit-ra, 1976. 173 s.
14. Молчанов В. В. Собрание доказательств в гражданском процессе. М.: Изд-во МГУ, 1991. 96 с. Molchanov V. V. Sobyraneye dokazatel'stv v hrazhdanskom protsesse. M.: Yzd-vo MNU, 1991. 96 s.
15. Тертишников В. И. Цивільний процесуальний кодекс України: науково-практичний коментар. Вид. 5-те перероб та допов. Х.: ФІНН, 2010. 628 с.
Tertyshnikov V. I. Tsyvil'nyy protsesual'nyy kodeks Ukrayiny: naukovo-praktychnyy komentar. Vyd. 5-te pererob ta dopov. K.: FINN, 2010. 628 s.
16. Иванов О. В. Судебные доказательства в гражданском процессе. Иркутск: Изд-во Иркутского государственного университета, 1974. 124 с.
Yvanov O. V. Sudebnyye dokazatel'stva v hrazhdanskom protsesse. Yrkutsk: Yzd-vo Yrkutskoho hosudarstvennoho unyversyteta, 1974. 124 s.
17. Тихуня В. Г. Гражданское процессуальное право Республики Беларусь. Общая часть: учеб. для вузов. Минск: МНО, 2002. 254 с.
Tykhunya V. H. Hrazhdansкое protsessual'noe pravo Respublyky Belarus'. Obshchaya chast': ucheb. dlya vizov. Mynsk: MNO, 2002. 254 s.
18. Луспенник Д. Д. Розгляд цивільних справ судом першої інстанції. Х.: Харків юридичний, 2006. 480 с.
Luspenyk D. D. Rozhlyad tsyvil'nykh sprav sudom pershoyi instantsiyi. K.: Kharkiv yurydychnyy, 2006. 480 s.
19. Фурса С. Я., Цюра Т. В. Докази і доказування у цивільному процесі: науково-практичний посібник. К.: Видавець Фурса С. Я.; КНТ, 2005. 256 с.
Fursa S. Ya., Tsyura T. V. Dokazy i dokazuvannya u tsyvil'nomu protsesi: naukovo-praktychnyy posibnyk. K.: Vydavets' Fursa S. Ya.; KNT, 2005. 256 s.
20. Актуальные проблемы теории и практики гражданского процесса./ Чечина Н. А., Чечот Д. М. и др. Ленинград: Изд-во Ленинградского университета, 1979. 191 с.

- Aktual'nye problemy teoryu y praktyky hrazhdanskoho protsessa. / Chechyna N. A., Chechot D. M. y dr. Lenynhrad: Yzd-vo Lenynhradskoho unyversyteta, 1979. 191 s.*
21. *Гражданский процесс: учебник. Издание второе, перераб. и доп. / под ред. В. А. Мусина, Н. А. Чечиной, Д. М. Чечота. М.: Проспект, 2000. 472 с.*
- Hrazhdanskyu protsess: uchebnyk. Yzdanye vtore, pererab. y dop. / pod red. V. A. Musyna, N. A. Chechynou, D. M. Chechota. M.: Prospekt, 2000. 472 s.*
22. *Про застосування норм цивільного процесуального законодавства, що регулюють провадження у справі до судового розгляду.: Постанова Пленуму Верховного Суду України від 12.06.2009 р. № 5 // Офіційний сайт Верховної Ради України. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v0005700-09>.*
- Pro zastosovannya norm tsyvil'noho protsesual'noho zakonodavstva, shcho rehulyuyut' provadzhennya u spravi do sudovoho rozhlyadu. 6 Postanova Plenumu Verkhovnoho Sudu Ukrayiny vid 12.06.2009 r. № 5 // Ofitsiynyy sayt Verkhovnoyi Rady Ukrayiny. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v0005700-09>.*
23. *Феннич В. П. Скасування судового наказу в цивільному судочинстві // Форум права, 2011. № 2. С. 921–925.*
- URL: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2011-2/11fupcc.pd>.*
- Fennykh V. P. Skasuvannya sudovoho nakazu v tsyvil'nomu sudochynstvi // Forum prava, 2011. № 2. S. 921–925.*
- URL: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2011-2/11fupcc.pd>.*
24. *Трусов А. И. Основы теории судебных доказательств. Краткий очерк. М.: Госюриздат, 1960. 176 с.*
- Trusov A. Y. Osnovy teoryu sudebnykh dokazatel'stv. Kratkyu ocherk. M.: Hosiuryzdat, 1960. 176 s.*
25. *Штефан М. Й. Цивільний процес: підручник для студ. юрид. спеціальностей вищих закладів освіти. К.: Ін Юре, 2001. 694 с.*
- Shtefan M. Y. Tsyvil'nyu protses: pidruchnyk dlya stud. yuryd. spetsial'nostey vyshchykh zakladiv osvity. K.: In Yure, 2001. 694 s.*

Надійшла до редакції 25.01.2018 р.

Шабалін А. Некоторые вопросы доказывания в упрощенном гражданском производстве (приказное производство). В статье исследуются вопросы возможности доказывания в приказном производстве. Осуществлен анализ основных этапов приказного производства через призму возможного доказывания. По результатам исследования был сделан вывод, что процесс доказывания в приказном производстве не осуществляется, что обусловлено спецификой упрощенной гражданской процессуальной формой.

Ключевые слова: доказательства, суд, гражданский процесс, приказное производство, упрощенное гражданское производство

Shabalin A. About judicial evidence in the civil court order proceedings. In the article scientific research the procedural scientific issues of civil proceedings (reduced judicial proceedings) of the Ukraine.

Historical aspects of the court order proceedings this is research.

Statutory legal features of judicial evidence scientific subject of this scientific article.

A scientific conclusion is drawn that judicial evidence can not in judicial process in cases of the court order proceedings (reduced judicial proceedings). This scientific conclusion is

based on the fact that in court proceedings the court does not conduct a study of judicial evidence in the court order proceedings.

It is worth mentioning that both the procedural law does not allow the judicial parties to provide their own judicial evidence for the court in the court order proceedings.

Here are the main features of judicial evidence in the case of the civil court order proceedings (reduced judicial proceedings) of the Ukraine.

Key words: court order, civil litigation, court, judicial evidence, civil litigation

НЕЗАБОРОМ

Літня школа інтелектуальної власності ВОІВ

З 16 по 27 липня 2018 року стартує надихаюча, цікава та надзвичайно актуальна подія за всіма напрямками — «Літня школа інтелектуальної власності».

На базі КНУ імені Тараса Шевченка спільно з Державною інноваційною фінансово-кредитною установою (SFII) при Міністерстві економічного розвитку і торгівлі України та спільно з Всесвітньою організацією інтелектуальної власності (ВОІВ), та Науково-дослідним інститутом інтелектуальної власності на основі підписання партнерської угоди пройде двотижнева «Літня школа інтелектуальної власності».

«Літня школа інтелектуальної власності» призначена для кандидатів, які цікавляться ІВ, старшокласників, аспірантів, молодих фахівців з будь-якої галузі навчання або дисципліни. У Вас є унікальна можливість отримати глибокі знання про ІВ, здобути оцінку ІВ, дізнатися більше про неї, як інструмент економічного, соціального, культурного та технологічного розвитку та зрозуміти, яку роль відіграє ВОІВ в глобальній адміністрації ІВ.

Програма складається з лекцій відомих ВОІВ та зовнішніх експертів у галузі ІВ, а також тематичних досліджень та групових обговорень з обраних тем.

Учасникам, які успішно виконали вимоги програми надається сертифікат.

Наявність сертифікату DL-101 для подання заявки не вимагається

На сайті ВОІВ буде проходити реєстрація до 15 червня 2018 року.